

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 261/2021-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o návrhu navrhovateľky spoločnosti [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO 47 232 471, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Alexandra Kadelu, na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 432/2016 takto

r o z h o d o l :

Návrh na obnovu konania **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Priebeh konania pred vnútroštátnymi súdmi a Európskym súdom pre ľudské práva

1. Ústavnému súdu bol 12. novembra 2020 doručený návrh navrhovateľky na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 432/2016.
2. Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 MCdo 3/2014 zo 16. decembra 2015 (ďalej len „kasačné uznesenie najvyššieho súdu“) v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 244/2013 z 25. júna 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a tiež rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 118/2007 z 25. januára 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).
3. Navrhovateľka napadla 21. marca 2016 kasačné uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na ústavnom súde. Ústavný súd rozhodol o označenej ústavnej sťažnosti uznesením č. k. III. ÚS 432/2016 z 28. júna 2016 (ďalej aj „uznesenie ústavného súdu“) tak, že ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. Následne navrhovateľka napadla kasačné uznesenie najvyššieho súdu sťažnosťou na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý rozsudkom vo veci [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike z 19. mája 2020, sťažnosť č. 2749/17 (ďalej len „rozsudok ESLP“), rozhodol o porušení práva navrhovateľky podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

5. Európsky súd pre ľudské práva dospel vo svojom rozsudku k záveru, že v okolnostiach danej veci neexistovali okolnosti podstatného a naliehavého charakteru, ktoré odôvodňovali namietaný postup najvyššieho súdu, keďže mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora slúžilo ako zastretie/ďalšie odvolanie, pričom nezistil žiadne osobitné dôvody na odklon od všeobecného princípu právnej istoty, a preto vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ESLP uviedol, že zrušenie právoplatného medzitýmneho rozsudku vydaného v prospech navrhovateľky predstavovalo zásah do jej majetkových práv. Podľa názoru ESLP zrušenie už právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov v jej veci vyvolalo situáciu právnej neistoty hlavne tým, že odstránilo ochranu *res iudicata* samotného základu nároku v prospech navrhovateľky a viedlo k novému prerokovaniu jej veci. Keďže konanie stále prebieha, tak podľa ESLP pokračujúca neistota navrhovateľky týkajúca sa priznania základu nároku sama osebe predstavuje neprimerané bremeno pre navrhovateľku.

6. Navrhovateľka vo svojom návrhu na obnovu konania poukazuje predovšetkým na to, že obnova konania pred ústavným súdom je najvhodnejšou formou nápravy porušenia jej práv podľa dohovoru.

7. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania návrhu navrhovateľky prostredníctvom informačnej kancelárie okresného súdu 15. mája 2021 zistil, že pred okresným súdom naďalej prebieha konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 118/2007, pričom na 15. apríl 2021 bol nariadený termín pojednávania, ktorý bol následne zrušený z dôvodu prebiehajúce pandémie vírusového ochorenia SARS-CoV-2 a nový termín pojednávania v označenej veci nebol zatiaľ okresným súdom nariadený.

II.

Argumentácia navrhovateľky

8. Navrhovateľka v rámci svojej argumentácie predovšetkým tvrdí, že negatívne dôsledky vyvolané kasačným uznesením najvyššieho súdu naďalej trvajú, keďže rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu bol zrušený a navrhovateľka nemá právoplatne priznaný základ svojho nároku na náhradu škody. Navrhovateľka je presvedčená, že označený negatívny následok vyvolaný kasačným uznesením najvyššieho súdu môže byť odstránený iba tak, že uznesenie najvyššieho súdu bude v obnovenom konaní pred ústavným súdom zrušené. Navrhovateľka ďalej uvádza, že ak by ústavný súd jej návrhu na obnovu konania nevyhovел s odkazom na znenie Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku a odkázal ju na konanie pred všeobecnými súdmi, tak ju zároveň vylúči z možnosti žiadať zrušenie právoplatného uznesenia najvyššieho súdu. Navrhovateľka svoje tvrdenia odôvodňuje aj na pozadí záverov nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 76/2016 z 11. mája 2016, ktorým ústavný súd povolil obnovu konania vo svojej vlastnej veci vedenej

pod sp. zn. II. ÚS 421/2012, uznesenie č. k. II. ÚS 421/2012 z 11. októbra 2012 zrušil a vec vrátil ústavnému súdu na ďalšie konanie, pričom zvyrazňuje určitú procesnú paralelu s jej vecou.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom

9. Podstatou návrhu navrhovateľky je požiadavka na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 432/2016, zrušenie uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 432/2016 z 28. júna 2016 a vrátenie veci ústavnému súdu na ďalšie konanie. Navrhovateľka následne žiada, aby po povolení obnovy konania v rámci obnoveného konania ústavný súd nálezom rozhodol o porušení základného práva navrhovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať jej majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu kasačným uznesením najvyššieho súdu, označené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Vzhľadom na dôvody uvádzané navrhovateľkou, súčasný stav konania pred okresným súdom, závery vyplývajúce z rozsudku ESĽP, ako aj s ohľadom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu vo veciach obnovy konania ústavný súd dospel k záveru, že pre posúdenie opodstatnenosti návrhu je určujúce zodpovedanie otázky postavenia ústavného súdu k orgánom verejnej moci, významu kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu (vrátane rozhodnutia ústavného súdu „odobrujúceho“ zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu) po vydaní rozsudku ESĽP, a tým aj jeho účinkov pre prebiehajúce konanie pred okresným súdom. Po vyriešení týchto otázok bude môcť ústavný súd pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti návrhu navrhovateľky.

III.1. K princípu subsidiarity a dôvodnosti obnovy konania:

11. Z už uvedenej rekapitulácie priebehu konania vo veci navrhovateľky vyplýva, že po vydaní rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu v jej prospech došlo následne vydaním kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu k zvratu v jeho priebehu, a to presadením procesného účinku tohto rozhodnutia, ktorým sa vec vrátila do fázy prvoinštančného konania, a tiež presadením jeho hmotnoprávneho účinku, ktorý je určujúci pre aplikáciu odlišného režimu hmotnoprávneho posúdenia dôvodnosti základu nároku navrhovateľky.

12. Následným rozhodnutím ESĽP vo veci navrhovateľky došlo vo vývoji predmetnej kauzy k ďalšiemu právne významnému obratu, keďže z pohľadu ESĽP vydaním kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu bolo porušené právo navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo vlastniť majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

13. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že vnútorná štruktúra systému poskytovania súdnej ochrany na vnútroštátnej úrovni je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom vzájomný vzťah týchto subsystémov pri jej poskytovaní je komplementárny, keď uvádza, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má osoba žiadajúca o jej poskytnutie k dispozícii. Systém ochrany základných práv a slobôd z pozície ústavného súdu tak predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny

mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

14. Z už uvedeného vyplýva, že v podmienkach ústavného poriadku je tento princíp na ústavnej úrovni vymedzený vo vzťahu k pôsobnosti ústavného súdu negatívnym spôsobom, pretože rozhodovacia pôsobnosť ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám prichádza do úvahy vždy až vtedy, ak ich ochranu nemožno zabezpečiť z pozície rozhodovacej úrovne všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci. Konanie pred ústavným súdom nie je a ani nemôže byť procesnou skratkou, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh pred inými orgánmi verejnej moci.

15. Podľa názoru ústavného súdu prebiehajúce konanie pred okresným súdom pri dôslednom uplatňovaní princípu subsidiarity predstavuje takú procesnú situáciu, ktorá zároveň pre účely ukončenia porušenia konštatovaného EŠLP vylučuje vznik povinnosti Slovenskej republiky zabezpečiť nápravu EŠLP konštatovaného porušenia práv navrhovateľky povolením obnovy konania pred ústavným súdom. Z už uvedeného možno vyvodit' predbežný záver, podľa ktorého v okolnostiach danej veci ústavný súd musí odmietnuť návrh na obnovu konania pred ústavným súdom, keď k porušeniu práv zaručených dohovorom došlo v konaní pred všeobecnými súdmi a z okolností prípadu vyplýva, že všeobecné súdy môžu zjednať nápravu v prebiehajúcom súdnom konaní.

16. S ohľadom na okolnosti tohto prípadu ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že všeobecné súdy sú aj z praktického hľadiska v lepšom postavení zjednať účinnú a včasnú nápravu porušenia práv navrhovateľky a v jej veci rozhodnúť už o celom uplatnenom nároku.

17. Nad rámec už uvedeného možno uviesť, že obnova konania pred ústavným súdom bola zavedená do právneho poriadku pre prípady, v ktorých porušovateľom práv neboli primárne všeobecné súdy, ale ústavný súd, a nie pre prípady, v ktorých možno nápravu dosiahnuť obnovou konania pred všeobecnými súdmi, prípadne iným spôsobom, a to napriek tomu, že tieto pred rozhodnutím EŠLP posudzoval aj ústavný súd na základe ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (porovnaj MACEJKOVÁ, I., BĀRĀNY, E., BARICOVĀ, J., FIAČAN, I., HOLLĀNDER, P., SVĀK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 1394.). Keďže sa zásadne vyžaduje, aby sa dotknutá osoba prednostne (pred EŠLP) obrátila na ústavný súd, ak je taký postup možný, v dotknutých veciach by sa inštitút obnovy konania pred všeobecnými súdmi neuplatnil vôbec (konanie by obnovoval výlučne ústavný súd), aj keď procesné predpisy (zákony) o konaní pred všeobecnými súdmi s obnovou konania po rozhodnutí EŠLP výslovne počítajú.

III.2. K účinkom rozsudku EŠLP vo veci porušenia práv podľa dohovoru:

18. Požiadavka na nápravu EŠLP zisteného porušenia dohovoru je implicitne vyvodzovaná z obsahu čl. 46 ods. 1 dohovoru, čo sa v oblasti ochrany základných práv a slobôd nevyčerpáva len satisfakciou, prípadne kompenzáciou za porušenie základného práva, ale takáto náprava sa zabezpečuje aj uvedením veci do pôvodného stavu, teda nastolením stavu, v ktorom sa jednotliviec nachádzal pred porušením dohovoru (*restitutio in integrum*).

19. Článok 46 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na všetky rozsudky ESLP o porušení dohovoru, ukladá zmluvnému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a zjednať nápravu jeho dôsledkov. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182). Dôležité v tejto súvislosti je to, aby opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni zmluvným štátom boli zlučiteľné so závermi a s duchom rozsudku (tamtiež, bod 186). K už uvedenému možno uviesť, že z týchto záruk, ktoré na seba Slovenská republika prevzala, nevyplýva, že by navrhovateľ mal diskrečný priestor pre úvahu a následný výber viacerých možností, aký systém súdnej ochrany svojho práva využije.

20. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za podstatné uviesť, že právny názor vyslovený ESLP v odôvodnení jeho rozhodnutia nie je v podmienkach vnútroštátneho právneho poriadku bez právneho významu, keďže je výrazom aplikácie celého systému ochrany zaručeného dohovorom. Aj keď preto ESLP nie je vo vzťahu k vnútroštátnym orgánom aplikácie práva vybavený priamou kasačnou pôsobnosťou, predstavuje jeho rozsudok v časti, v ktorej sa vyjadruje o porušení práv garantovaných dohovorom, autoritatívne riešenie týchto otázok, a preto musia byť jeho závery vnútroštátnymi orgánmi aplikácie práva rešpektované bez ohľadu na pochybnosti o jeho správnosti či úplnosti (implicitný kasačný účinok).

21. V konkrétnych okolnostiach danej veci to potom znamená, že v hierarchii súdnych rozhodnutí sa rozhodnutia ESLP nachádzajú nad rozhodnutiami všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu a rozhodnutiami ústavného súdu, čo vo svojom dôsledku pre účely prebiehajúceho súdneho konania pred všeobecnými súdmi vo veci navrhovateľky implikuje záver, podľa ktorého všeobecné súdy sú po rozhodnutí ESLP vo veci navrhovateľky povinné, a to napriek záverom vyplývajúcim z kasačného uznesenia najvyššieho súdu a uznesenia ústavného súdu, premietnuť závery vyplývajúce z rozsudku ESLP do svojich rozhodnutí, a to tak, aby sa navrhovateľka dostala, čo sa týka právneho posúdenia základu jej nároku, do stavu, v ktorom sa nachádzala v čase pred vydaním kasačného uznesenia najvyššieho súdu.

22. Keďže právne závery vyplývajúce z uznesenia najvyššieho súdu, ako aj uznesenia ústavného súdu sú v dôsledku vydania rozsudku ESLP prelomené, táto procesná situácia potom zároveň vylučuje zmysluplnú úvahu o tom, že vo veci navrhovateľky by nutne muselo dôjsť k formálnej kasačnej uznesenia ústavného súdu, ako aj uznesenia najvyššieho súdu, a tiež aj súvisiacu úvahu o tom, že negatívne následky vyplývajúce z kasačného uznesenia najvyššieho súdu nemôžu byť odstránené inak než len obnovou konania pred ústavným súdom (a takto po jeho oproti pôvodnému rozhodnutiu protichodnom závere opätovne vyvolaným konaním pre najvyšším súdom na účel zrušenia jeho kasačného uznesenia).

III.3. K navrhovateľkou označenej judikatúre ústavného súdu vo veci obnovy konania:

23. Navrhovateľka svoju argumentáciu odôvodňuje aj na pozadí nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 76/2016 z 11. mája 2016, ktorým ústavný súd povolil obnovu konania pred ústavným

súdom vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 421/2012, pričom v tejto súvislosti ďalej uvádza, že v danom prípade porušenie dohovoru nastalo v dôsledku zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu, ktoré bolo iba tzv. skrytým odvolaním, a sťažovateľka v označenej veci namietala aj porušenie rovnakých ustanovení dohovoru vo svojom návrhu, čím navrhovateľka osvedčuje porovnateľnosť oboch procesných situácií v konaní pred ústavným súdom. Navrhovateľka však opomína následný procesný vývoj v už obnovenom konaní, ktorý nie je nepodstatný nielen pre posúdenie jej návrhu, ale aj pre vyhodnotenie názorovej línie ústavného súdu vo veciach obnovy konania pred ústavným súdom. V obnovenom konaní sp. zn. II. ÚS 421/2012 ústavný súd opakovanne posudzoval ústavnú sťažnosť smerujúcu proti zrušujúcemu uzneseniu najvyššieho súdu, pričom uznesením č. k. II. ÚS 421/2012 z 13. decembra 2016 ústavnú sťažnosť ako celok odmietol. Pre účely tohto konania je rozhodujúce len to, že ústavný súd v obnovenom konaní ústavnú sťažnosť v časti, ktorá sa vecne prelínala s návrhom na obnovu konania pred všeobecným súdom, odmietol ako neprípustnú, a to práve s poukazom na princíp subsidiarity.

24. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na recentnú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v prípadoch navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom, v ktorej ústavný súd dôsledne rešpektuje svoje subsidiárne postavenie k ostatným orgánom verejnej moci (m. m. I. ÚS 380/2020).

25. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že názorové konštrukcie uvedené v náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 76/2016 z 11. mája 2016 bez hlbšej analýzy vybočili z ústavnoprávnych mantinelov a vytvorili si vlastnú a ojedinelú cestu právneho posudzovania návrhov na obnovu konania pred ústavným súdom. Toto ojedinelé a v súčasnosti už rozhodovacou činnosťou ústavného súdu aj prekonané riešenie nemožno považovať za relevantný judikatúrny smer pre ďalší vývoj rozhodovacej činnosti ústavného súdu, pretože bez získania širšej názorovej podpory v pléne ústavného súdu predstavuje zásadný odklon od chápania postavenia ústavného súdu k ostatným orgánom verejnej moci a tiež odklon od posudzovania účinkov rozsudkov ESLP v prostredí vnútroštátneho právneho poriadku.

26. Náznaky judikatúrneho návratu, stabilizovaného a koherentného posudzovania označenej problematiky možno badať práve v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 421/2012 z 13. decembra 2016 a uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 380/2020, ktoré bude aktuálne publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky. Uvedená skutočnosť signalizuje, že právny názor v ňom vyjadrený na otázku subsidiárneho postavenia ústavného súdu a účinkov rozsudkov ESLP prešiel na úrovni ústavného súdu kvalifikovaným diskurzom a predstavuje judikatúrny smer, ktorý síce nie je formálne záväzný, ale nie je ani bez normatívneho významu pre ďalší vývoj rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

III.4. Závery ústavného súdu:

27. Z už uvedeného vyplýva, že obnova konania pred ústavným súdom predstavuje účinný prostriedok nápravy iba vtedy, ak výslovnou formuláciou použitou v rozhodnutí ESLP vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

28. Uvedená prieskumná povinnosť vznikne aj bez výslovnej formulácie uvedenej v rozhodnutí ESLP, ak (i) vo veci konal a rozhodoval ústavný súd a zároveň (ii) je vylúčené, aby sa náprava

porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí ESLP v konaní proti Slovenskej republike dosiahla prostredníctvom obnovy konania pred všeobecným súdom alebo prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy (napr. rozsudok ESLP vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, rozsudok ESLP vo veci Franek proti Slovenskej republike z 11. 2. 2014, sťažnosť č. 14090/10, rozsudok ESLP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12).

29. V iných než už uvedených prípadoch, v ktorých bolo v konaní proti Slovenskej republike vyslovené rozhodnutím ESLP porušenie ľudského práva alebo základnej slobody v dôsledku konania alebo rozhodnutia súdu Slovenskej republiky, je na základe takého rozhodnutia v súlade s princípom subsidiarity obnova konania prípustná v konaní pred všeobecným súdom, a to aj v prípade, ak ústavný súd preskúmal rozhodnutie všeobecného súdu v dotknutej veci v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a rozhodol.

30. Ak sa po rozhodnutí ESLP, ktorým bolo v konaní proti Slovenskej republike vyslovené porušenie ľudského práva alebo základnej slobody v dôsledku konania alebo rozhodnutia súdu Slovenskej republiky, pred všeobecným súdom na základe predchádzajúceho kasačného rozhodnutia iného súdu Slovenskej republiky stále koná, v dôsledku právnych účinkov rozhodnutia ESLP kasačná záväznosť zrušujúceho rozhodnutia zaniká a konajúci všeobecný súd bez ohľadu na štádium konania je povinný rešpektovať právny názor ESLP, a to bez ohľadu na konflikt s už vysloveným právnym názorom súdu Slovenskej republiky, ktorý zrušujúcim rozhodnutím vyvolal nové konanie. Obnova konania teda nie je potrebná, pričom taký záver platí aj v prípade, ak bolo kasačné rozhodnutie všeobecného súdu, na základe ktorého sa aktuálne koná, predmetom konania o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez jeho zrušenia, rovnako ako v prípade, ak nové konanie prebieha na základe kasačného rozhodnutia ústavného súdu.

31. Ústavný súd konštatuje, že prípad navrhovateľky *prima facie* nespadá pod uvedené možnosti a zároveň ani nepredstavuje výnimočnú situáciu, keď by z okolností veci vyplývalo, že obnova konania pred ústavným súdom je nevyhnutná, pretože nemožno dosiahnuť nápravu v konaní pred všeobecnými súdmi. Naopak, vo veci navrhovateľky je podľa ústavného súdu zrejmé, že príslušným na zjednanie účinnej nápravy v jej prípade je okresný súd, v ktorého právomoci je rozhodovanie o dôvodnosti ňou uplatneného majetkového práva.

32. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd musel postupom podľa § 220 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov návrh navrhovateľky na obnovu konania odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.

33. Keďže predmetný návrh bola odmietnutý ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch navrhovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2021

Libor Duľa
predseda senátu